

Božieho Tela a Krvi

8. jún 2023

1 Kor 10, 16 – 17

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes slávime zvláštny sviatok. Kedysi aj u nás býval tento deň dňom pracovného pokoja, dňom vonkajšej oslavy Ježiša Krista, kedy sme slávili odkaz Ježiša Krista pre dnešný svet. Dnes si už znovuzavedenie tohto sviatočného dňa vieme len ťažšie predstaviť, medzi nami je dnes mnoho neveriacich, či inak veriacich. V viacerých krajinách to vyriešili presunutím sviatkov, ktoré nie sú voľným dňom na nedeľu, u nás tak zatiaľ nie je. Takže dnes oslavujeme trochu rozpačito, rozporuplne, niekde sa konajú procesie, niekde ich presunuli na nedeľu, ale tým, že oslavujeme tento sviatok dvakrát, znižujeme jeho liturgickú úroveň.

Pritom oslavujeme niečo pekné – niečo, čo pripomína význam Krista pre náš svet. Aj my chceme svedčiť o význame Ježiša Krista pre náš svet, pre našu kultúru, preto vychádzame z chrámu a snažíme sa poukázať na prepojenie medzi tým, čo zvyčajne slávime vnútri chrámu so svetom vonku – mimo chrámu. Uvedomujeme si, že Ježiša Krista nemožno „uväzniť“ v múroch chrámu, ani on sám nakoniec zväčša neúčinkoval v chráme, ale skôr na uliciach Palestíny - tam, kde sa ľudia stretávali, kde sa „kondenzoval“ ich život. Tam Ježiš rozprával – ale v prvom rade nie o chráme – oveľa viac rozprával o živote.

Možno nám je dnes ľúto za časmi, kedy sa ku kresťanstvu hlásili všetci. Dnes, kedy už netvoríme výraznú väčšinu, sme skôr solidárni s Izraelitmi, ktorí seba samých vnímali - a aj dnes vnímajú - ako menšinu. Dnešné starozákonné čítanie nám pripomenulo, že cesta Izraela do zasľúbenej zeme nebola jednoduchá, museli na nej zakusovať rôzne strádania. Malo ich to viesť k tomu, aby boli solidárni s cudzincami a hlavne, aby si uvedomovali potrebu duchovnej stravy na tejto ceste. Ani my dnešní ľudia na našej ceste životom nežijeme len z fyzickej potravy, ale zároveň potrebujeme potravu aj nášho ducha, našu dušu. Preto si dnes pripomíname význam tej potravy, ktorou je náš Ježiš Kristus. V dnešnej dobe máme bohatú ponuku rôznych kultúrnych podnetov. Môžeme tak mať pocit, že kresťanstvo a Kristus je len jedným z nich. A predsa, ak premýšľame nad významom Krista pre náš život, ak nezostaneme len pri vonkajšej úcte, vieme, že on nám dáva ten pokrm, ktorý náš život naozaj povznáša, ktorý nás posúva od fyzického života ďalej, vyššie. Otvára nás pre ozajstné spolužitie s druhým človekom, s Bohom, so svetom. Vedie nás k tomu, aby sme sa aj my samotní mohli s pokojom pozrieť na svoj vlastný život, ktorému cez neho dávame cenu, česť.

Pritom Ježiš nechce, aby sme svet okolo nás ovládli silou, aby sme nasilu premenili dnešný svet. Aj dnešné druhé čítanie z Pavla nám pripomenulo, že máme účasť na kalichu dobrorečenia a na chlebe Kristovho tela. To ale znamená, že máme byť schopní prijímať aj utrpenie, kríž, ktorý kalich Kristovej krvi tiež znamená, ktoré nám naznačuje jeho zlomené telo.

A tak dnes, či v nedeľu, keď sa budú konať procesie, nesmieme zabudnúť, že sa nemá jednať len o zmenu miesta, vyjdenie z kostolov, len o vonkajšie priblíženie sa svetú. Naozaj pritom nejde len o to vonkajšie, nejde len o to, aby sme tajomstvo, ktoré sme obklopili pozlátkou monštrancie priestorovo

priniesli trochu bližšie ostatným ľuďom. Skôr ide o priblíženie v čase: aby sme Krista my – cez n aše životy – cez naše chápanie jeho samotného - prinavrátili dnešku, dnešnému svetu. Nie vonkajškovo, ale tak, že sa budeme snažiť dať kresťanstvu nový život. Tým, že jeho tajomstvo pochopíme, trochu lepšie porozumieme, a hlavne ho aj pomôžeme pretransformovať do dnešného sveta.

Viliam Arbet